

Chọn Vợ Hiền

Nguyễn Thị Thanh Dương

Anh Tư góa vợ khi tuổi đời còn trẻ. Anh đang đi tìm cho mình một tình yêu mới, một người vợ mới.

Đối tượng anh mong ước là một phụ nữ chân quê hiền ngoan dịu dàng để bù đắp cho anh cuộc hôn nhân đầu không mấy hạnh phúc vì người vợ đánh đá lấn lướt chồng.

Anh quyết định tìm bạn bốn phương, nơi đây có nhiều cơ hội cho anh lựa chọn. Một vài bạn thân đã cản anh họ nói tìm vợ qua mục này là mạo hiểm gặp kẻ xấu nhiều hơn người tốt.

Người vợ quá cố anh Tư đã gặp gỡ chẳng xa xôi gì, ngay trong hãng làm việc ngày nào cũng gặp mặt nhau và tìm hiểu nhau cả năm trời mới đi đến hôn nhân thế mà anh Tư vẫn làm cưới phải một bà chẳng.

Tìm bạn phương xa nếu có duyên vẫn gặp người như ý. Thế nên anh Tư muốn thử thách với đời.

Người con gái đầu tiên ở Việt Nam tên Hoa anh Tư quen biết qua mục tìm bạn bốn phương trên mạng...

Anh Tư đã về Việt Nam gặp Hoa tại làng quê của cô ở Vĩnh Long, Hoa dịu dàng hiền lành đón nhận chuyện tình cảm với anh, chỉ tha thiết xin anh khi cưới cô rồi hãy là người chồng chung thủy suốt đời. Thật sung sướng và hạnh diện khi được người đẹp xin chút tình yêu và hạnh phúc.

Về Mỹ, sau một vài lần anh Tư gọi phôn nói chuyện là Hoa đã tự động gọi lại cho anh, tấn công tình cảm nhớ thương ráo riết đến nỗi anh như lạc vào cõi u mê gửi tiền về Việt Nam cho cô chi tiêu và học Anh Văn để chờ ngày anh làm giấy tờ bảo lãnh cô sang Mỹ, chưa kể thỉnh thoảng anh Tư còn gửi thêm tiền theo yêu cầu của Hoa để lo cho cha mẹ, cho các em khi gặp chuyện cần thiết

Cho đến một ngày, anh Tư trở về Việt Nam vì muốn mang niềm vui bất ngờ cho Hoa nên anh không báo trước. Anh hí hờn xách một va ly đầy quà đến thẳng nhà nàng ở Vĩnh Long tưởng rằng cô thôn nữ dịu hiền tên Hoa sẽ mừng vui mở cửa đón anh và đón quà vào nhà. Nhưng cửa mở là một anh chàng gương mặt ba trợn hắt hăm hỏi:

- Anh tìm ai?

Anh Tư bối rối:

- Tôi tìm cô Hoa nhưng... chắc tôi đi lộn nhà?

Anh ba trợn điệu bộ thách thức

- Không lộn đâu, tôi là chồng cô Hoa đây.

Anh Tư càng thêm bối rối, lắp bắp:

- Ủa... cô Hoa đã.. đã...

Anh ba trợn gằn giọng tiếp lời

- Đã có chồng... Hôm nay tôi theo vợ về quê ăn đám giỗ ông cố nội vợ.

Nhìn vẻ mặt và lời nói dửng dưng của anh ba trợn anh Tư biết điều rút lui ngay không muốn dây dưa thêm. Ra tới đầu ngõ anh mới hoàn hồn, một bà hàng xóm của cô Hoa đã chạy theo nói nhỏ với anh Tư:

- Con Hoa là gái bán ba ở Sài Gòn, thằng đó là chồng hờ con Hoa, con Hoa chuyên gài bẫy mấy ông gia dê hay mấy tay Việt kiều mê gái để làm tiền...

Anh Tư hú vía kiểm điểm lại cũng mất khá nhiều tiền với Hoa nhưng may mà chưa tiến xa hơn, chưa thân tàn ma dại.

Cô Hoa đúng là một cô gái quê nhưng chỉ là trong quá khứ mà thôi.

Tức giận và cay đắng vì bị lừa tình lừa tiền mất mặt với người thân và bạn bè vì ai cũng nghe tin anh sắp cưới được một người vợ hiền trẻ đẹp từ Việt Nam.

Anh nghi ngờ và thù ghét tất cả những cô gái quê trẻ đẹp qua mục tìm bạn bốn phương.

Càng ghét anh càng tò mò thích ghé mắt vào mạng coi mục này, thấy cô Hoa lại tiếp tục đăng lời tìm bạn trai ở hải ngoại, cũng thiết tha, cũng chân thật như lần trước với tấm hình xinh đẹp của cô ai nhìn mà không động lòng. Không biết đã có anh chàng Việt kiều đại gái nào như anh đang đâm đầu vào chưa?

Nhưng một mẩu đăng tìm bạn của một cô gái khác đã đập vào mắt anh, lời rao tìm bạn rất thực tế:

"Tôi tên B.V. gái quê miền Bắc, hiền lành, nhan sắc khá. Muốn được kết hôn với bạn trai ở nước ngoài để thoát cảnh đói nghèo. Không phân biệt tuổi tác, chỉ cần tình yêu thương và tôi sẽ là người vợ hiền chung thủy"

Anh Tư đã nhún vai:

- Lại một cô Hoa thứ hai.

Lần trước cô Hoa là gái miền Nam, lần này B.V là gái miền Bắc. Gái quê miền Nam nổi tiếng thật thà mà cô Hoa còn lừa lọc thế hướng chỉ gái miền Bắc thường khôn ngoan đáo để khôn lường.

Anh chợt nảy ra ý định trả thù đời.

Thế là anh Tư làm quen với cô gái có tên tắt là B.V. Anh gọi số phôn của cô khi nghe đầu giây bên kia nói "A lô" anh Tư nói ngay:

- Tôi muốn gặp cô Bích Vân hay Bạch Vân gì đó.

Một giọng nói Bắc kỳ rụt rè và ngại ngùng:

- Anh... nhầm số rồi ạ...

- Tôi tin là gọi đúng mà. Có phải cô tìm bạn bốn phương trên mạng không? Tôi muốn làm quen với cô.

- Vâng, nhưng em không tên là Bích Vân, Bạch Vân. Anh nhầm ai rồi

Anh Tư cố dẫn cơn bực mình giải thích thêm:

- Tôi đọc mẩu rao gái quê hiền lành muốn tìm bạn, tên viết tắt là B.V. Thế không là Bích Vân, Bạch Vân thì là gì?

Cô gái cẩn thận hỏi lại:

- À, viết tắt là B.V hờ anh? chắc là em vì em tên Bền Vững, Nguyễn Bền Vững anh ạ.

Anh Tư mĩa mai nghĩ thầm: "Ngây thơ vụng về nhà quê quá nhỉ. Chính mình đăng tìm bạn mà còn không nhớ BV là ai. Hừm, nói dối nhiều quá nên không nhớ nổi, biết đâu Bền Vững cũng chỉ là cái tên giả cho ra vẻ nhà quê chính hiệu".

Anh lẩm bẫm cho thuộc cái tên:

- Bền Vững...cái tên nghe lạ lạ...

Cô gái tự tin hơn:

- Bố em đặt thế vì muốn cho cuộc sống của em sau này luôn có hạnh phúc bền vững lâu dài. Nhưng cũng khổ lắm anh ạ, hồi còn bé đi học các bạn cứ trêu chọc vì tên em như tên con trai ấy.

Lối nói chuyện của cô Bền Vững thật chân quê. Nhưng anh Tư đã từng nghe về các cô gái Bắc lấp lánh sắc màu đủ kiểu, hiền lành mà chua ngoa, thật thà mà xảo trá, ngây thơ mà đầy bản lĩnh. Anh thú vị trước cuộc chơi này để cô Bền Vững trước sau gì cũng sẽ phơi bày bộ mặt thật.

Trong vòng một tháng hai người đã nói chuyện với nhau nhiều lần và thân nhau hơn. Nhưng chỉ có anh Tư gọi cho Bền Vững, chứ cô chớ hề gọi lại cho anh. Đó là phong cách làm cao "cáo giả, chảnh chọc" của các cô gái Bắc đồng đẳng. Anh nghĩ thế

Thế là anh lại gọi cho Bền Vững để câu chuyện tiếp tục tiến triển như ý muốn. Lần này anh Tư sẽ tấn công nhanh hơn:

- Chào em Bền Vững.

Như thường lệ cô hỏi thăm lê thê:

- Anh Tư có khỏe không? Hai bác có khỏe không? và các anh chị em của anh ở bên Mỹ có khỏe không ạ?

- Mọi người đều bình thường. Lần sau em hỏi thăm thì gom lại thành một câu ngắn gọn là “Cả nhà anh có khỏe không?” là đủ rồi, khỏi cần dài dòng em nhé, giông họ anh nhiều lắm, em hỏi thăm sao cho hết...

- Vâng ạ.

- Anh muốn báo em một tin vui là anh sẽ về Việt Nam thăm em và gia đình để hai ta gặp mặt và tìm hiểu nhau nếu hợp sẽ tiến xa hơn.

Bền Vững mừng vui:

- Thật thế hở anh. Em mong ngày gặp anh lắm. Em sẽ cho bố mẹ em biết để chuẩn bị đón anh về thăm quê hương em.

- Anh sẽ mua vé máy bay và báo cho em biết ngày giờ anh xuống sân bay Nội Bài

Cho cô Bền Vững niềm hi vọng ngất ngây vui mừng xong anh Tư thờ phào, coi như chấm dứt một vở hài kịch.

Sẽ có một người vỡ mộng như anh đã từng vỡ mộng.

Anh sẽ ngồi ở Mỹ và ung dung tưởng tượng ra cái ngày cô Bền Vững hí hửng ra phi trường Nội Bài đón anh về, cảnh cha mẹ cô chộn rộn ở nhà chờ mong con đưa bạn trai Việt kiều từ Mỹ về và mơ ước một tương lai tươi sáng đang chờ khi con gái họ được cưới sang nước Mỹ định cư

Nhưng cô Bền Vững sẽ bẽ bàng thất vọng vì chẳng có anh Tư việt kiều nào về trong chuyến bay, cô sẽ phải trở về với con người thật của cô, nếu cô không nham hiểm lừa đảo như cô Hoa thì cũng là một cô gái khôn ngoan đáo để nào đó ở thành phố đang bán bia ôm, đang làm bồ nhí đại gia, hay làm gái gọi muốn từ gĩa “ngành nghề” tai tiếng này để lập lại cuộc đời tươi sáng hơn dưới vỏ bọc là một cô gái quê hiền lành thật thà như trước kia cô chưa hề sa chân vào cạm bẫy cuộc đời.

Những Việt kiều xa xôi vạn dặm như anh Tư thì đời nào biết được những mảnh đời éo le như thế?

Anh Tư chột cao hứng, ngồi nhà tưởng tượng ra chưa hả hê bằng tận mắt chứng kiến màn cuối của vở kịch bi hài này. Lần trước anh bị gái đẹp lừa, lần này anh lừa lại gái đẹp thế là huề, không nợ nần ân oán gì nhau.

Anh quyết định mua vé máy bay về Việt Nam.

Anh sẽ nhìn thấy con cáo già đóng giả nai tơ và dĩ nhiên chẳng đời nào anh lộ diện chứ đừng nói đến chuyện theo con cáo ấy về quê hương nghèo khổ của nó như ngày nào anh đã theo chân cô Hoa về Vĩnh Long.

*****

Anh Tư ở trong một khách sạn tại Hà Nội, ngày hôm sau anh thuê xe taxi đến phi trường Nội Bài...

Chuyến bay của anh cho cô Bền Vững đến vào buổi chiều, rất bài bản và đúng với thực tế vì anh đã hỏi tại dịch vụ bán vé máy bay ở Mỹ lịch trình ngày giờ chuyến bay về tới Việt Nam, dĩ nhiên anh không mua vé đi chuyến bay đó.

Còn chuyến bay thực sự có mặt anh Tư thì về Việt Nam sớm hơn một ngày nên hôm nay anh đã có mặt tại phi trường Nội Bài trà trộn với đám đông người bên ngoài đang chờ đợi đón thân nhân từ Mỹ về khi sắp đến giờ máy bay đáp xuống.

Anh Tư đứng một chỗ khuất kín đáo để ý kiếm tìm và dễ dàng nhận ra một cô gái trẻ mặc áo trắng tay cầm một cánh hoa Hồng màu đỏ đứng như anh và cô đã giao ước, còn cô chốc nữa đây sẽ mờ mắt tìm anh chàng Việt Kiều từ trong bước ra cũng mặc áo sơ mi màu trắng, ngực áo có đeo băng tên Nguyễn Văn Tư không bao giờ xuất hiện.

Anh ngạc nhiên sững sờ vì cô gái trông thật sự nhà quê, cách ăn mặc đơn giản và nét mặt xinh đẹp hiền lành ngơ ngác giữa chốn đông người.

Chuyến bay đến đúng giờ hành khách từ trong kéo hành lý ra ngoài gặp gỡ thân nhân, cô Bền Vững đến gần nhìn kỹ từng người rồi lại lui ra chờ đợi người khác, nét mặt cô lúc thì lộ vẻ căng thẳng vui mừng lúc thất vọng lo âu...

Cho đến khi dường như số hành khách của chuyến bay đã ra ngoài hết thì cô thật sự tuyệt vọng, cánh hoa Hồng đỏ trên tay cô hững hờ, cô đứng bơ vơ một góc chưa biết phải làm gì.

Anh Tư không hề cảm thấy hả hê thú vị như anh đã nghĩ, anh không muốn rút lui vì đã đạt ý nguyện mà trái lại anh càng tò mò muốn biết tâm trạng của cô lúc này.

Anh bước thẳng đến bên cô, anh sửa giọng cho khác đi một chút:

- Tôi có thể giúp gì cho cô không?

May quá, cô không nhận ra giọng nói của anh vì có thể giọng nói qua phon đường dài khác với giọng nói khi thực tế đối diện. Còn anh đã nhận ra đây là giọng nói của cô Bền Vững khi cô ngại ngừng chối từ và định quay đi:

- Không có gì ạ. Thôi tôi về đây.
- Tôi thật sự muốn giúp cô mà, nãy giờ tôi thấy cô đứng đây đã lâu.

Cô Bền Vững đành dừng chân lại:

- Không biết đã hết người của chuyến bay này chưa hở anh?
- Không còn ai nữa đâu.

Cô gái lặp lại câu nói cũ:

- Thôi tôi về đây.
- Khoan đã, tôi có thể làm quen với cô được không? Tôi cũng là hành khách vừa từ nước ngoài về thăm Việt Nam, tôi thật sự muốn có một người bạn gái dịu dàng như cô.

Cô vội vàng từ chối:

- Không, tôi đã có bạn trai rồi. Hôm nay tôi đi đón anh ấy, chào anh.
- Tôi không tin thế vì bạn trai của cô đã không xuất hiện.

Cô gái khẳng định:

- Chắc anh ấy bận chuyện gì đó nên không về đúng hẹn chứ anh ấy nói dối tôi để được gì...

Cô gái tất tả bước đi như sợ bị người lạ níu áo lại.

Giây phút này tình thế đổi ngược, anh Tư bỗng bồi hồi cảm động và có chút ân hận, cô Bền Vững quả là một cô gái hiền lành đoan trang vậy mà anh đã nghi ngờ và thử thách cô.

Anh Tư nhanh chóng đứng ngay trước mặt cô vì sợ cô đi mất:

- Cô Bền Vững, cô không nhận ra tôi sao? Tôi là Nguyễn Văn Tư đây.

Cô Bền Vững đứng sững sờ nhìn anh Tư, anh nói giọng bình thường thật chậm cho cô nhận ra:

- Tôi là người đã làm quen cô trên mục tìm bạn bốn phương trên mạng hơn hai tháng nay và đã hẹn gặp cô ngày hôm nay.

Cô gái ngạc nhiên và mừng rỡ:

- Anh là anh Tư đây sao??

Anh càng thêm cảm động trước cử chỉ của cô:

- Anh thành thật xin lỗi em vì đã để em chờ....

Cô gái mỉm cười:

- Thật bất ngờ quá, em đang không biết sẽ trở về nhà nói với cha mẹ em làm sao.

Anh Tư hỏi cái điều mà anh từng thắc mắc từ khi làm quen với cô:

- Nhưng anh hỏi thật em nhé, em có vẻ là một cô gái quê ít giao thiệp với cuộc đời, sao em lại có ý nghĩ tìm bạn bốn phương và bằng cách nào đăng trên mạng? Em có biết là lãng mạn và mạo hiểm lắm không? Sẽ có những người thật lòng và không thật lòng đến với em.

Cô gái thật thà:

- Vâng, em đã gặp người xấu rồi, có mấy người gọi điện cho em nói chuyện trên trời dưới đất, hứa hẹn những điều không tưởng. Em biết họ chỉ đùa bỡn không thật lòng nên không tiếp xúc với họ nữa, còn chuyện tìm bạn của em là ngẫu nhiên thôi, một người bác họ của em ở Mỹ về thăm quê miền Bắc thấy cảnh nhà em nghèo bác ấy muốn giúp em lấy chồng ở nước ngoài hi vọng em được đổi đời thoát khỏi cảnh khổ nên bác liền đăng trên mạng tìm bạn cho em để cầu may chứ em chả dám mong...

- Có lúc nào em nghĩ anh cũng không thật lòng và đùa giỡn với em không?
- Em không dám nghĩ thế...
- Khi nào rảnh anh sẽ kể cho em nghe sau, nhưng kể từ giờ phút này thì em hãy tin anh nhé.
- Vâng ạ.
- Vậy anh có thể theo em về quê ngay bây giờ không?

Cô gái cảm động và hạnh diện..:

- Anh không chê em nhà quê nhà nghèo thật quý hóa vô cùng, bố mẹ em đang chờ đón khách phương xa đến thăm nhà đấy...

Họ đón Taxi về khách sạn ở Hà Nội để anh Tư lấy hành lý đồng thời Taxi sẽ đưa họ về làng quê cô Bền Vững cách Hà Nội khoảng 4 giờ lái xe.

Anh Tư sẽ thuê phòng một khách sạn tại thị xã nơi gần làng quê của Bền Vững nhất để tiện việc đi lại với gia đình cô.

Anh Tư đã đến một làng quê nghèo. Cha mẹ cô Bền Vững là nông dân và hiền lành chất phác...

Anh Tư thân tình hỏi cha mẹ cô Bền Vững:

- Hai bác cho em Bền Vững quen người ở Mỹ xa xôi như cháu, hai bác có an tâm không?

- Nhà chúng tôi nghèo nhưng anh không chê, không quản ngại từ xa xôi về muốn làm quen với em nó thì chúng tôi vui lắm, anh và em nó cứ tìm hiểu nhau thêm...

Anh Tư hào hứng:

- Nếu sau này cháu muốn cưới em Bền Vững mang sang Mỹ, con gái đi xa hai bác có buồn không?

Bác trai cũng hào hứng:

- Ở Mỹ là nhất anh ạ, ngày xưa chúng tôi chống Mỹ, nhưng bây giờ chúng tôi "chấm" Mỹ, chỉ thích cho con đi Mỹ thôi.

Chỉ qua vài câu chuyện với cha mẹ Bền Vững cũng đủ cho anh Tư hiểu họ là những người nông dân lương thiện, thật thà và cởi mở.

Ở đời chuyện xấu tốt tùy người, những người đáng tìm và đi tìm bạn bốn phương có thật và có gia đình, tí nữa anh mất đi một mối chân tình vì vợ dứa cả nắm.

Ở chơi với gia đình cô Bền Vững một tuần thì anh Tư phải từ gia trở về Mỹ, anh đâu ngờ cô Bền Vững dễ thương đến thế, chân tình đến thế, cha mẹ cô từ tế đến thế. Anh tiếc là chuyến ở Việt Nam của anh quá ngắn ngủi.

Trong lòng anh Tư đang có niềm vui phơi phới vì đã tìm được đúng người, cô Bền Vững sẽ là người yêu, người vợ hiền như anh từng mong ước, mai này các người thân và bạn bè của anh ở Mỹ sẽ phải ngạc nhiên và ghen tị với anh vì điều may mắn này.

Hôm qua anh đã nói chuyện và hứa hẹn nhiều điều với cô Bền Vững, anh dặn dò mấy lần:

- Em chờ nhé, anh sẽ về cưới em và bảo lãnh em qua Mỹ

Đáp lại cô Bền Vững ngây thơ cũng hứa hẹn sẽ yêu anh trọn đời.

Tiền anh Tư ra phi trường Nội Bài có cha mẹ và cô Bền Vững. Cuộc chia tay bịn rịn và cảm động kể ở người về.

Khi anh Tư từ gia vào trong đã lâu mà gia đình cô Bền Vững vẫn còn đứng chờ ở ngoài. Bố mẹ cô sốt ruột liên tục giục con gái:

- Ta về thôi, anh ấy chắc đã lên máy bay rồi...

- Phi trường đông người nhìn ông đi qua bà đi lại mẹ hoa cả mắt, nhức cả đầu. Về đi con...

Cô Bền Vững gất toáng lên:

- Bố mẹ làm gì mà cứ nhắng lên thế, Biết rồi, nhưng đợi con hỏi lại cho chắc...

Cô nhanh nhẹn chạy ra hỏi một nhân viên phi trường và được xác nhận là chuyến bay ấy đã cất cánh cách đây 10 phút thì cô mới thở dài nhẹ nhõm, cô nói:

- Bây giờ bố mẹ đón xe về quê, con ở lại Hà Nội không cần đóng vai gái quê nữa, anh Tư chẳng có cánh mà bay ngược trở lại ngay lúc này đâu.

Bà mẹ ngần ngại:

- Thì con cứ về làm gái quê như từng là gái quê càng tốt chứ sao, làm vương làm tướng gì mà ở mãi Hà Nội?

- Về quê chán lắm bà già ạ, ở một tuần mà con muốn điên cả người. Nhưng bất cứ khi nào có anh Tư Việt kiều con lại trở về quê làm con gái ngoan của bố mẹ như chưa từng đi hoang.

Cô ngênh mặt tự hào:

- Mẹ cứ yên tâm, con chắc anh Tư sẽ về cưới con, con sẽ lấy được tám chồng như bố mẹ từng mong đợi mà lại là chồng Việt kiều Mỹ hẳn hoi, hơn hẳn những đứa lấy chồng Đài Loan, Hàn Quốc đấy nhá.. Người ta nói đánh đĩ mười phương cũng chưa lại một phương để lấy chồng làm lại cuộc đời quả không sai. Không bao giờ con hí cho thẳng tình nhân, thẳng chồng hờ hay con bạn nặc nô cả chơn nào biết lai lịch nguyên quán của con nên đối với làng quê mình con vẫn là gái ngoan tử tế con nhà lành...

Ông bố giật mình mắng con gái:

- Ôi, con này! khế mồm khế miệng chứ, mày ăn nói sỗ sàng và to tiếng thế ai nghe được thì tao đeo mo vào mặt. Ở làng quê bố mẹ phải nói dối và che đậy cho mày, nói mày lên Hà Nội làm việc trong một nhà máy...

- Bố nhạy cảm nhỉ, ở Hà Nội con mặt dày như mặt đường nhựa cao tốc rồi. Chỗ này thiên hạ không ai biết mình đâu bố đừng lo. Nhưng bố mẹ thấy con đóng vai gái quê ngoan hiền có đạt không? Cũng phải kể đến công lao của mẹ góp phần vào, mẹ đã giúp con nấu nướng những món ăn dân dã miền bắc, món nào anh Tư cũng rít rít khen con đảm đang và khéo tay trong khi con là thứ gái đoảng. Muối cà, cà thơm. Muối dưa, dưa khú. Nấu cháo, cháo khét. Quậy bánh đúc, bánh đúc khê...

Bà mẹ thật thà âu yếm trách con:

- Con liệt kê đủ thứ đoảng mà món chủ yếu lại quên. Nấu cơm, cơm sống nửa chứ con. Mấy lần con nấu cơm không sống trên cũng sống dưới. Rõ khổ, may mà con đã mua về một nồi cơm điện để giải quyết vấn đề...

Cô Bền Vững nhún vai:

- Lên Hà Nội con lại ăn cơm hàng cháo chợ nên đến bây giờ vẫn chưa biết nấu nướng là gì.

Ông bố thở dài:

- Bà chiều nó quá nên mới thế, mới ra nông nổi này...

- Ý ông lại đổ vạ tại tôi nuông chiều đứa con gái độc nhất của chúng ta nó mới đổ đốn hư hỏng bỏ nhà đi hoang đấy hử? Ông có giỏi sao không cho tôi để thêm đứa thứ hai, thứ ba, thứ tư đi thì đâu đến nỗi...

Ông bố điên tiết:

- Bà lại ngoạc mồm ra chê trách tôi sau trận ốm vàng da sốt rét thập tử nhất sinh tôi không thể có con được nữa hả? hả? đừng có chọc vào tự ái của tôi. Rõ chữa?

Cô Bền Vững cong cớn đe dọa:

- Hai ông bà mà cãi nhau nữa là đây ở Hà Nội luôn không thềm thỉnh thoảng về quê thăm nhà cho biết than...

Hai vợ chồng nhà quê vội vàng xuống nước vì sợ con gái nổi giận tung hô bắt cần đời giữa chốn công cộng này:

- Đừng đừng con...bố mẹ chỉ lằm lằm nhắc lại thôi.

- Bố mẹ hiểu rồi, dù sao con cũng đang muốn tìm chồng để làm lại cuộc đời. Con tìm đâu ra anh Tư Việt kiều thật là giỏi, chẳng đoảng tí nào...

Cô Bền Vững nguôi ngay và khoe thành tích:

- Tâm lý Việt kiều nào về Việt Nam chẳng muốn cưới vợ hiền, vợ ngoan, càng nhà quê càng được tin yêu. Con đã ra tay thì anh Tư có mà chạy đằng trời.

Bà mẹ khuyên con:

- Ừ, anh Tư có vẻ tin cậy và thương yêu con, hãy giữ gìn mối quan hệ này cho tốt...

Ông bố năn nỉ:

- Mà liệu mà lấy chồng đi, lông bông mãi là tàn đời con ạ. Bố mẹ bó tay không dạy bảo được mà, bố chỉ xin mà nghiêm túc nghe lời một lần này thôi.

- Khôi cần bố mẹ dạy đây cũng biết thừa, gái hư hỏng như con ở Việt Nam ai thèm lấy có chẳng là Việt kiều phương xa hay lấy tây lấy Mỹ thôi. Nói thật nhé, đây ăn chơi Hà Nội chán rồi đang muốn được tung cánh bay đi Mỹ đi Tây xem nó sung sướng thế nào.

Cô Bền Vững đầy khôn ngoan bản lĩnh, cô đã tự đạo diễn cho mình một kịch bản chặt chẽ và hợp lý, đóng vai cô gái quê tìm bạn trên mạng, lúc ngờ ngác ở phi trường Nội Bài, lúc thấy anh Tư xuất hiện con cáo già như cô đã đoán ra anh Tư ngay dù chưa hiểu thấu đáo anh xuất hiện bất ngờ thế vì lý do gì, cô càng diễn giỏi diễn hay hơn nữa vai trò cô gái quê đoan trang hiền thực làm anh Tư ngã nghiêng từ những phút gặp gỡ đầu tiên ấy.

Những ngày cùng bố mẹ tiếp anh Tư cô luôn ra vẻ là đứa con ngoan, là cô gái tốt càng làm anh Tư thêm quán quýt và gắn bó.

Nhớ lại anh Tư đã kể cho cô chuyện bị cô Hoa lừa, cô Bền Vững nhếch môi cười khinh bạc, khinh thường cô Hoa kia chưa sắc bén và kinh nghiệm đời còn non kém thua xa gái Bắc kỳ đầy bản lĩnh như cô, thà hư hỏng tai tiếng ở đâu nhưng với quê hương bản quán mình phải giữ gìn. Làng quê, gia đình là nơi an toàn nhất để trở về dung thân làm lại cuộc đời...

Chia tay bố mẹ tại bến xe trước khi mỗi người đi một ngã cô Bền Vững tươi cười hứa hẹn:

- Ông bà già cứ về quê và chờ đợi tin vui nhé. Anh Tư Việt kiều sẽ sớm về Việt Nam xin cưới con, mà dù chẳng may anh có "xù" thì con cũng sẽ tìm được anh Tư Việt kiều khác để rước đi đứa con gái giỏi đánh này, của nợ đời này, oan gia nghiệp chướng này cho bố mẹ được ăn ngon ngủ yên.

Nguyễn thị Thanh Dương

(October, 30, 2016)